

[Hanne Severinsen]

i et andet tilfælde føler man måske, at det er uoverskueligt. Man er bange for, at man ikke kan gøre noget ved smerterne, og at man pludselig står i en situation, hvor man føler, at det var forkert, at man valgte, at den syge skulle plejes hjemme.

Også dér mener jeg derfor, at vi skal tage individuelt på sagen og ikke lovgive. Vi skal se på de muligheder, der foreligger allerede nu, og forstærke dem, og jeg synes, at vi kunne bruge udvalgsarbejdet netop som en anledning til at få nærmere belyst, hvilke muligheder der findes, og måske derved finde frem til, om der var andre ting, vi kunne gøre, end lige netop vedtage den lovgivning, som Socialdemokratiet her foreslår.

Birthe Hansen (SF):

Vi er ligesom sidst, vi havde et lignende forslag fra Socialdemokratiet til behandling, positive over for det. I foråret 1986 gjorde vi opmærksom på vore betænkeligheder med hensyn til de problemer, vi følte meget nemt kunne opstå mellem den syge og eventuelle pårørende. Jeg tænker helt præcist på den pression, en lovhjemlet ordning kunne give anledning til både set med den syges øjne – er jeg virkelig så syg? – og med den pårørendes, som uden at have ønske om eller ressourcer til det presses til at påtage sig en sådan plejeopgave.

I dag mener vi ikke at have helt så store betænkeligheder ved at lovgive på området, ikke blot fordi vi tror, at alle partier er enige om, at her er helt specielle hensyn at tage – her kan en firkantet lovgivning, som hr. Tinning sagde sidst, ikke bruges – men også fordi den skrivelse, vi i udvalget har modtaget fra Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse, for os siger noget om, at det er vigtigt at få den bedste organisering og koordinering af den hjælp, man har brug for både hos den syge og hos eventuelle pårørende.

Derfor ser vi også adgangen til orlov uden begrænsning i tid og med lønkompensation og de andre dele af forslaget, hvor der bortses fra økonomiske forhold, som nogle af betingelserne for, at der kan være tale om valgmulighed mellem pasning i eget hjem og på sygehus.

Også Amtsrådsforeningen peger på, at spørgsmålet om den døendes eller alvorligt syges egenbetaling for de enkelte ydelser kan

være en barriere, der forhindrer, at der kan ydes en bedre service over for den døende eller alvorligt syge i eget hjem.

Men ud over retten til pleje i eget hjem må retten til en hospitalsseng være til stede både som aflastning, og hvis den syge ytrer ønske herom frem for at blive hjemme. Men det vil nok kræve en udbygning af erfaringerne omkring den sidste pleje på en sygehusafdeling. Jeg ved godt, man siger, at opmærksomheden om dette er stigende og overvejelser pågår, men vi kunne måske med lovgivning om plejeorlov få sat skub i tanker, i holdninger, i samarbejde, i uddannelse, således at vi i løbet af en overskuelig årrække ikke mere skal høre om mennesker, som dør alene, kørt afsides på en sygehusafdeling.

(Kort bemærkning).

Joanna Rønn (S):

Det var faktisk fru Hanne Severinsen, der kaldte mig herop, for det er jo sådan, at Venstre tit snakker om det individuelle behov. Jamen vi skal da ikke lovgive for at begrænse folks valgmuligheder; vi skal netop lovgive for at styrke folks valgmuligheder.

Det blev også meget tydeligt sagt af fru Birthe Hansen. Vi skal præcisere, at der selvfølgelig skal være en mulighed for aflastning. Selvfølgelig skal der være en mulighed for at bruge hospitalet, hvis det er det, man gerne vil. Mig bekendt er der heller ikke nogen fare for det, endnu i hvert fald. Det er jo ikke sådan, at alvorligt syge og døende bliver nægtet indlæggelse, og sådan skal det selvfølgelig heller ikke være, bare fordi der bliver adgang til, at de tilbringer den sidste tid hjemme. Men vi må altså give en håndsrækning til de familier, der virkelig på trods af trængsler ønsker, at det skal foregå hjemme, og som står med direkte økonomiske tab, som de ikke kan få dækket efter den nuværende bistandslov.

I øvrigt findes der jo ordninger andre steder, i Norge f.eks., hvor man har ret til orlov. I det materiale, vi fik i udvalget ved sidste behandling, er der ikke et eneste eksempel på, at arbejdsgiverne nægter orlov i den situation. Det er altså et begrænset problem. Det må vi kunne løse.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):